

Черкасенко, Єфремов, Сріблянський (Шановал), Чупринка, Олесь, Васильченко — усі вони пишуть гарною письменницькою мовою, яка для нас усіх врозуміла й може являти ся вразковою.

Новіщі галицькі письменники: Стефаник, Мартович, Яцків, Лепкий, Пачовський, Карманський — усі вони пишуть досить гарною письменницькою мовою, та тільки деякі в них усе ще не покидають форм, які виробила собі українська інтелігенція в Галичині, тим занечищують свою мову й роблять її малодоступною для наддніпрянських читачів¹⁾.

А так нераз письменник дуже гарний, та мова його нічим незамітна, сказати б середня (Тобілевич, Чайківський, Кобринська, Бордуляк), навіть бідна й не зовсім чиста (Кобиланська), а то й тяжка (Леонтович, Ковалів, Кравченко, Стешенко).

Однак усього цього мало: треба ще читати українські **журнали**, українську **наукову літературу**, стежити за новими придбаннями, що їх у письменство вносять нові письменники, зрівнювати їх зі старими і, якщо нові слова не ріжуть вуха, приймати їх за свої.

Тільки ж щодо *газет* треба замітити, що в них пишуть люде, не все добре знайомі з українською письменницькою мовою²⁾, та й ще газетна робота така, що не все є час привадумати ся над тим, як що сказати, то й часописна мова не все буває вразкова.

Тут уже **граматика** щодо форм і будови речень і, передівсім, гарний **словар** (от хоч би Грінченка) щодо слів

¹⁾ Подаючи раду тим, що добре хочуть навчити ся по-українському, Нечуй-Левицький ось що підносить у своєму „Кривому дзеркалі“: „Щоб вивчитись гаразд української мови, треба їхати не у Львів, а на села на Україні, або читати пісні та вчить на-пам'ять прозу Куліша або П. Мирного (Твори, VIII, стор. 348).

²⁾ Річ у тому, що донедавна в нас по містах, де виходять газети, можна було собі тільки збавити мову, а не то, щоб нею як слід говорити. Через те ось що радить газетярм Нечуй-Левицький: „Щоб не одбивати ся од народньої мови, сотрудовникам газет та журналів треба, принаймні, в-ряди-годи їздити на села, щоб побалакати з людьми. Тимчасом наші журнальні письменники сидять у редакціях по великих містах, замкнуті в кабінетах, мов сільські престарезні баби на печі.“